

משום שעלה עליו קרום] ובכל זאת לא מסתפקין ואין חוששין לכך, **מספק דרוסה**, שנכנס האריה לתוך העדר ואין אנו יודעים אם דרס בהמה זו, שהדין הוא שחייבים לבדוק את הוושט מבפנים, כדי לדעת אם היא לא נדרסה!?

והכא, שאי אפשר לבדוקה, שהרי ישב לו הקוץ בצד הפנימי וכל הספק הוא אם הוא ניקב גם את העור החיצוני, יש לנו לאוסרה.

ומשנין: **קסבר עולא**, אין חוששין גם **לספק דרוסה!** דפלוגתא דרב ושמואל היא לקמן בפרקין, וסבר עולא כרב, שאין חוששין לספק דרוסה.⁽²⁴⁾

והוינן בה: אמאי לא חייש עולא שמא נקב הקוץ את העור החיצוני? **ומאי שנא משתי חתיכות, אחת של חלב ואחת של שומן**, ואכל אדם אחת מהן, ואינו יודע איזה אכל, שחייב להביא אשם תלוי מספק, ומוכח דחיישין מספק שמא אכל את חתיכת האיסור, ואם כן הכא, בישב לה קוץ בוושט בצד הפנימי, אמאי לא חיישין שמא ניקב גם העור החיצוני והרי היא טרפה?

ומשנין: **התם**, בהיו לפניו שתי חתיכות האחת של חלב והאחת שומן ואכל אחת מהן, **איתחזק איסורא**, שהרי ודאי היו בין

אפכיה רבה לעור הוושט, ובדקיה לעור הלבן הפנימי, **ואישתכח עליה תרי קורטי דמא**, שתי טיפות דם, **וטרפה**, כי מוכח מהימצאותן של טיפות הדם בעור הוושט הפנימי שאכן הגיעה הדריסה עד לצדו הפנימי של הוושט, והרי היא נקובת הוושט, שהיא טריפה.

ומבאר הגמרא: **ורבה נמי**, שבדק את הוושט מבחוץ, לא עשה כן משום שאפשר לבדוק מבחוץ, אלא **לחדודי לאביי הוא דבעי**,⁽²³⁾ כדי שישאלו אביי.

אמר עולא: ישב לו קוץ בוושט, שאכלה הבהמה קוץ, ונתקע הקוץ מבפנים בתוך הוושט, ואין נראה שהוא מנוקב כלפי חוץ, וגם לא נמצא בו קורט דם מבפנים, הרי היא כשרה, **כי אין חוששין שמא הבריא**. דהיינו, אין לנו לחשוש שמא ניקב הוושט מבפנים עד למבחוץ, ולאחר מכן הבריא הנקב על ידי שעלה עליו קרום, ואינו ניכר, וקיימא לן שקרום במקום נקב אינו נחשב לסתימה. אלא, תלינן שלא ניקב הנקב עד למבחוץ.

(דרם חתיכות בסכין טמאה סימן)

והוינן בה: **ולעולא** תיקשי, **מאי שנא** ישב לו קוץ שיש לנו להסתפק שמא נקב הקוץ גם את העור הלבן [אלא שעתה לא ניכר הנקב

24. והתוס' מביאים שלקמן פוסקת הגמרא שחוששים לספק דרוסה. והקשו התוס' מדוע לא נאמר כמו שאמרנו לעיל [ט א] לגבי זאב ונטל את בני המעיים והחזירן כשהן נקובין שהיא כשרה משום דאמרין "נשחטה — הותרה", והיינו, שיש להעמיד את הבהמה בחזקת כשרותה, ואם כן גם כאן, מדוע לא נעמידנה בחזקת אינה דרוסה!?

בלבן, הוא בכך ששתי העורות התחלפו וניטלו ממקומם הראוי להם, "ואין לך נקובה גדולה מזו".

23. עיין רש"י שביאר את כל הסוגיא שאין המדובר בבדיקת הנקב בעור הפנימי אלא בחלחול הארס לתוך הוושט, שאם מחלחל הארס הוא גורם לאדמימות בעור.